

hed. Smilende stødte han svære Tobaksskyer ud i den lyse Luft.

De drejede op fra Kanalen ved Holmens Bro og gik videre op mod Kongens Nytorv paa Gadens venstre Side. De kom forbi Nationalbanken, hvis tunge, firkantede Masse løftede sig mod Stjernehimlen som en mægtig Sarkofag. En Skildvagt i rød Kappe bevogtede Indgangen til dette Mammons stilfulde Mausoleum.

Lidt efter standsede Neergaard udfor et af de gamle, smalle og uanselige Huse, der endnu havde faaet Lov at ligge her ved den brede Færdselsaare.

„Ja, her bor altsaa jeg. Vil De ikke, Hr. Ingeniør, gøre mig den Fornøjelse at følge med op og drikke et Glas god Vin. Det er jo endnu ikke sent.“

Per betænkte sig, men sagde ja. Han følte Trang til at slaa sig løs og havde navnlig ingen Lyst til at komme hjem. Siden den Dag, da han laasede sine Papirer inde i den øverste Kommodeskuffe, gik han om i sine Stuer med en Uhyggefølelse, som havde han nedgravet et Lig under Gulvet.

Faa Minutter efter fandt han sig magelig anbragt i et Sofahjørne bag et stort Bord, hvorpaa der brændte en højfodet Lampe med grøn Silkeskærm. Mens Neergaard rumsterede i Stuen ved Siden af for at finde Drikkevarer, løb hans Øjne mønstrende omkring i en smuk og elegant Ungkarlesalon, der fik ham til med Bekymring at tænke paa sine egne smaa, fattige Kamre. Hvorledes skulde han der kunne modtage en Dame som Fru Engelhardt? — Her var Tæppe over hele Gulvet. Indlagte Mahognimøbler. Vaser og forgyldte Armstager. Altsammen aabenbart gammelt Arvegods. Og derhenne paa Væggen over Skrivebordet fremtonede gennem Halv-